

Een poging om eentekst te presenteren,
die makkelijker te lezen is.

Een gesprek leren voeren

Albert de Vries, 22-02-2023

Marta* vraagt me voor een gesprek.
Er zijn problemen in haar werk.
Een half jaar geleden hebben we in een zoommeeting
haar handelingsimpuls uitgewerkt: 'veruiterlijkend doelen'.
Als beroepssituatie kwam: student.
De student moet de zaak bestuderen,
in zich opnemen
en breng het naar buiten bij de toets.
Als suggestie voor een situatie,
waarin men kon aansluiten bij haar handelingsimpuls,
kwam:
Marta te ondersteunen
in haar vaardigheid om gesprekken te voeren.
Ik realiseer me,
dit is nu zo'n situatie.
Ik kan nu met haar oefenen
om een gesprek vorm te geven en te leiden.

Ik neem me een paar dingen voor:

- Het gesprek heeft een bepaalde duur,
bijvoorbeeld ik heb een half uur de tijd.

Dit is wat ik van tevoren
en aan het begin van het gesprek verduidelijkt heb.

- Ik wilde dat iemand van de Loidholdhof
bij het interview aanwezig zou zijn,
vanwege het probleem dat ze wilde inbrengen.
Het zou niet goed zijn,
Wanneer alleen ik
met haar over haar problemen spreek.
Dan zou het kunnen escaleren.
Ik heb met Marta bedacht wie dat zou kunnen zijn.
Zij heeft twee van mijn voorstellen afgewezen,
met twee anderen was ze het eens.
Andrea* had tijd.

Het gesprek:

- Ik begon het gesprek
met de vraag naar het doel van een ieder.
Niet om het er over eens te worden,
maar om aan het eind van het gesprek
elk individu te kunnen vragen
in hoeverre men zijn doel heeft bereikt,
of,
of er iets is veranderd aan het doel.
Aan het eind van het gesprek hebben we dit ook gedaan.
- Ik nodigde Marta uit om in het gesprek
in één minuut, misschien meer, maar maximaal 5,

haar situatie in beeld te brengen.

Dan kunnen anderen ook nog iets te berde brengen.

- In het gesprek zelf steunde ik haar om haar vraag te concretiseren.
Ze beschreef eerst een probleem dat haar hele werk omvatte.
Toen werd ze concreter over een situatie van een uur 's morgens vroeg. Enz.
Er is een alternatief uitgewerkt, hoe het in deze situatie anders zou kunnen gaan, maar vooral over haar presentatie van dit probleem.
Het probleem was op dat moment nog niet echt opgelost.
- Aan het einde van het gesprek vroeg ik, of ze haar doel dat het gesprek goed afloopt, heeft bereikt.
Marta bevestigde dit.
Ik vroeg het ook aan Andrea en mezelf.

Bettina* kwam me ophalen,

omdat ik met de bus mee moest naar het hotel.

Ze zei: 'We hebben Albert nodig. '

Ze werd geïnspireerd door Marta ,

die mij gedurende de dag steeds weer had gezocht,

met de woorden: 'Ik heb Albert nodig'.

Nadat we alle drie de doelstellingen hadden gecontroleerd,

heb ik intuïtief gezegd: 'Ben ik nu vrij om te gaan?'

Marta bevestigde.

'Is Andrea vrij?'

'Ja.'

Twee dagen later, bij het afscheid,

glunderde Marta

en bedankte me nogmaals voor het gesprek.

Dat maakte het voor mij nog duidelijker,

dat het niet alleen om de inhoud van het gesprek ging,

maar vooral over de manier,

waarop het gesprek werd gevoerd.

Reflectie

Achteraf was ik blij,

dat ik Andrea bij het gesprek heb gevraagd.

Ik verstond niet alles

door Marta's dialect,

maar ook omdat ze af en toe heel snel praat.

Ik kon Andrea telkens vragen om te vertalen.

Dit had het onvoorziene effect,

dat Martha altijd kon horen,

dat zij begrepen werd,

niet als feedback of vraag aan haar,

maar aan mij gericht.

Mijn motief om Andrea erbij te vragen

heeft achteraf geen betekenis.

Terugkijkend realiseer ik me,
dat ik haar,
door te vragen of ik mag gaan,
zoals ook op anderen momenten,
de teugels in handen gaf.
Niemand had het gevoel,
dat het gesprek vanwege tijdgebrek werd onderbroken.
Mijn aanbod,
dat we het gesprek konden voortzetten,
de volgende dag of de dag erna
werd niet opgepakt.

* De namen van de personen zijn gewijzigd